U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. V.**, zastoupený Mgr. Vilémem Vinopalem, advokátem se sídlem Bratranců Veverkových 396, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017, čj. OAM-355/ZA-ZA02-K01-R02-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 8. 2018, čj. 29 Az 28/2017-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2015, čj. OAM-355/ZA-ZA02-K01-2015, dle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice (dále „krajský soud“) ze dne 4. 2. 2016, čj. 61 Az 2/2015-54, v němž krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, zejména ve vztahu ke skutečnosti, že nezletilému synovi stěžovatele byla udělena doplňková ochrana. Doplňková ochrana byla udělena rovněž manželce stěžovatele, která je osobou postiženou virem HIV. Žalovaného krajský soud zavázal, aby obstaral dostatek podkladů pro posouzení, zda není v případě stěžovatele dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

[2] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný žalobci mezinárodní ochranu dle § 12 až 14b zákona o azylu opět neudělil. V odůvodnění mj. uvedl, že žalobce se léčí s trombózou, bere léky a injekce, trpí křečovými žilami a možná bude muset podstoupit operační zákrok. Matka žalobce pobírá v ČR důchod a její zdravotní stav vyžaduje dopomoc druhé osoby. Ve vztahu k § 14a žalovaný konstatoval, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce vyloučil, že poté, co si v minulosti odpykal trest odnětí

svobody za trestný čin krádeže, měl ve vlasti jakékoliv potíže se státními orgány. Se soukromými osobami, které jej měly vydírat, se po svém odchodu do Kyjeva již nesetkal. Jednání soukromých osob se nebránil a svou situaci se státními orgány nijak neřešil. Ve vztahu k povinnosti vykonat vojenskou službu žalovaný uvedl, že se nejedná o vážnou újmu, stejně tak jako případný postih za nenastoupení k jejímu výkonu. Stěžovatel navíc na základě svého věku již odvodu nepodléhá a od roku 2016 nebyla vyhlášena mobilizace. Na Ukrajině rovněž neprobíhá takový konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatel s manželkou a synem nesdílí společnou domácnost, manželství spěje k rozvodu a se synem se vídá sporadicky. Co se týče péče o matku, žalobce doložil výpis z její zdravotní dokumentace, z něhož plyne, že při kolísání krevního tlaku potřebuje výpomoc, nedokáže si obstarat samostatně základní životní potřeby (hygiena, nákupy, praní, vaření, péče o domácnost apod.), není schopná si vyřídit záležitosti na úřadech a tuto pomoc jí zajišťuje žalobce. Žalovaný k tomu uvedl, že výpis není nijak datován, a proto ho nemohl přijmout jako dokládající aktuální skutečnosti. Matka žalobce je občankou Ukrajiny a žalobce se o ni může postarat také na Ukrajině. Ze zdravotní zprávy neplyne, že by matka nemohla cestovat, nebo že by se o ni nemohla starat dcera či specializovaná organizace, které v ČR takovým osobám poskytují pomoc. Žalobce ostatně v letech 2011-2013 žil na Ukrajině a matce v té době osobně nepomáhal. Matka žalobce Ukrajinu dříve navštěvovala a má tam také nárok na starobní důchod. Ze správního spisu nevyplývá, že by byla matka stěžovateli svěřena z důvodu svého stavu do výhradní péče a že by jeho případné vycestování bylo možné považovat za nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, ze kterého dle něj plyne, že intenzity nepřiměřeného zásahu dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Ve vztahu k doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce s manželkou a synem nežije, jedinou skutečností bránící rozvodu jsou finanční náklady spojené s rozvodem a jejich vztah tak není na takové úrovni, aby došlo k posouzení případu jako hodného zvláštního zřetele. Stěžovatel manželce zasílá a předává určité finanční obnosy. Po dobu pobytu manželky se synem v dětském centru je navštívil jednou. Podle výpovědi manželky se žalobce i přes jí tvrzený zájem o dítě, kdy jí žadatel telefonuje a na dítě se ptá, se synem stýká minimálně (3-4x za uplynulý rok). Své tvrzení, že usiluje o svěření dítěte do péče, nijak nedoložil. I poté, co krátce po narození syna vztah rodičů ztroskotal a matka v péči o syna závažně selhala a dítě jí bylo odebráno z péče a svěřeno pěstounům, navštěvoval jej pouze zřídka (což je v rozporu s jeho výpovědí o častých návštěvách). Jak vyplývá z rozsudku o svěření dítěte do péče matky, žalobce v dané době nepodnikl žádné kroky k zajištění péče o syna. Pasivita žalobce je podle žalovaného v kontextu jím tvrzeného intenzivního zájmu nepochopitelná. Vzájemný vztah tak není natolik intenzivní, aby se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“), ve které argumentoval, že žádost podal kvůli ohrožování ze strany kriminálníků na Ukrajině, kteří jej zavřeli do sklepa, bili ho, požadovali po něm podepsat nějaké dokumenty a na jeho jméno si brali půjčky. Obává se také povolání do armády, což je v rozporu s jeho přesvědčením. Na Ukrajině by mu navíc nebyl zajištěn spravedlivý proces, což vyplývá ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 a zprávy Min. zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2016.

V ČR ale chce zůstat především z důvodu, že zde má matku, o kterou se stará, a dále nezletilého syna, který má doplňkovou ochranu.

[4] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem s tím, že žalobní námitky jsou poněkud nadnesené a z žalobcem uváděných skutečností vyplývá, že spíše chtěl zlegalizovat svůj pobyt. Žalobce si v průběhu času protiřečil při popisu okolností ohledně ztráty dokladů, rozporná jsou také vyjádření žalobce a manželky ohledně sdílení společné domácnosti v době pohovoru. Dřívější soudní rozhodnutí jasně vymezilo nutnost doplnění podkladů – podrobného rozboru rodinné situace v souvislosti s případným zvážením existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. Krajský soud shledal nynější vypořádání neexistence důvodů správným a plně odkázal na argumentaci žalovaného. Žalovaný doplnil šetření o vztazích žalobce k synovi, který je poživatelem doplňkové ochrany (provedl výpověď manželky, s níž žalobce dlouhodobě nežije, vyžádal vyjádření OSPOD, Dětského centra Dvůr Králové nad Labem) a dospěl k závěru, že rodinné vazby k nezletilému synovi, jehož životní potřeby s ohledem na to, že není zaměstnán, zajišťuje pouze dle svých omezených možností a na výchově se prakticky nepodílí, neznamenají v šetřeném období podmínky hodné zvláštního zřetele.

[5] Proti tomuto rozsudku žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností opřenou o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesprávné posouzení právní otázky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v posouzení, zda v jeho případě byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. I když se s manželkou již rozvedl, má zde nezletilého syna, vůči němuž má rodičovskou odpovědnost. Vycestováním by bylo kromě kontaktu se synem znemožněno také platit výživné, neboť na Ukrajině nemá žádnou práci a bydliště. Stěžovatel podal k soudu návrh na úpravu péče, má zájem se o syna starat a udržovat s ním kontakt. Vycestování stěžovatele by bylo v neprospěch nezletilého. Stěžovatel namítl také zásah do práva dle čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle kterého péče o dítě a jeho výchova je právem rodičů a děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Vycestováním by byla stěžovateli způsobená vážná újmy a mohlo by dojít k porušení mezinárodních závazků ČR (zejm. čl. 3, čl. 5, čl. 9 odst. 3, čl. 10 a čl. 18 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Posouzením splnění požadavků vážné újmy z důvodu vycestování, které by se dostalo do rozporu s mezinárodními závazky, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28, dle které je potřeba zohlednit také překážku spočívající v nedostatku finančních prostředků spojených s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu apod. Žalovaný sice konstatoval, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, však existují i výjimky. Takovou výjimkou je dle tohoto rozsudku situace, kdy má cizinec na území ČR takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života byla již nutnost pouhého vycestování. Podle stěžovatele jeho rodinné a osobní vztahy této intenzity dosahují. Podle stěžovatele byla na lehkou váhu brána rovněž hrozba jeho pronásledování, přičemž zpochybňuje, že by mu bylo na Ukrajině zaručeno právo na spravedlivý proces. Stěžovatel nesouhlasí také se zjištěnými informacemi o bezpečnostní situaci a možnosti jeho odvodu do vojenské služby.

[6] Ve vztahu k důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že jedním ze stěžejních důvodu jeho žádosti byl zdravotní stav matky, která trpí bolestmi kolen, zad, úzkostmi a kolísáním krevního tlaku a je na péči stěžovatele závislá. Žalovaný i krajský soud brali zdravotní stav matky na lehkou váhu. Žalovaný se vyjádřil pouze k lékařské zprávě, ale nevyžádal si např. vyjádření matky. S ohledem na posouzení rodinné situace a posouzení zdravotního stavu to považuje stěžovatel za významný nedostatek v obstarávání důkazů a zjištění skutkového stavu. Tím, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností, porušil zásadu materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[7] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti, nebude-li odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí i na tom, že se dostatečně zabýval všemi důvody sdělenými stěžovatelem. Žalovaný se žádostí zabýval a zjišťoval skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které stěžovatel uváděl, a obsah správního spisu dokládá, že této povinnosti beze zbytku dostál. Ve vztahu k námitce týkající se bezpečnostní situace a možnosti odvodu do vojenské služby stěžovatel uvedl, že trvá na aktuálnosti, relevantnosti a důvěryhodnosti použitých informací. Stěžovatel měl možnost se k nim vyjadřovat, čehož nevyužil. Žalovaným použité informace byly z různých zdrojů, spolehlivé a důvěryhodné. Ve vztahu k posouzení otázky doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Co se týče námitky, že si nevyžádal vyjádření matky, žalovaný uvedl, že je věcí správního orgánu, aby určil důkazy ke zjištění skutkového stavu a z řízení tato potřeba nevyplynula a sám stěžovatel z vlastní iniciativy vyjádření nedoložil. Tato námitka je navíc uvedena až v kasační stížnosti, tudíž se na ni vztahuje postup dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť se jí stěžovatel domáhá zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví a není dán žádný z důvodů nepřípustnosti dle § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a z odůvodnění jeho rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů je nepovažoval za důvodné. Krajský soud sice nezřídka odůvodnění založil na odkazech na odůvodnění rozhodnutí žalovaného s tím, že se s ním ztotožňuje, avšak v krátkosti také uvedl, jaké důvody jej k tomu vedly. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že se krajský soud věcí zabýval opakovaně, přičemž v minulosti žalovanému věc vracel s tím, aby se detailněji zabýval otázkou doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu. Nezakládá tudíž nepřezkoumatelnost, pokud se nyní zabýval převážně právním posouzením uvedené otázky a ostatní námitky vypořádal pouze v krátkosti. Krajský soud se tak zabýval skutkovými okolnostmi případu a odkázal na podklady, ze kterých vycházel. Napadený rozsudek tedy zjevně není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a netrpí ani žádným jiným zásadním pochybením, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti. Stěžovatel ostatně nepřezkoumatelností napadeného rozsudku argumentuje pouze v obecné rovině, aniž by konkretizoval, kterými jeho námitkami se krajský soud opomenul zabývat.

[10] Co se týče argumentace vztahující se ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci a dopustil se nedostatků při obstarávání důkazů, dává Nejvyšší správní soud za pravdu žalovanému, že se jedná o nepřípustnou námitku (§ 104 odst. 4 s. ř. s). Tuto argumentaci totiž stěžovatel mohl uplatnit již v žalobě, avšak neučinil tak. Totéž platí pro námitku, jejímž obsahem je nesouhlas s informacemi zjištěnými žalovaným o bezpečnostní situaci na Ukrajině a o tom, zda stěžovateli hrozí odvod do armády. Jádro soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů se soustředí v řízení před krajským soudem, s čímž souvisí i poměrně striktní pravidla o koncentraci řízení a možnosti vymezení žalobních bodů (tzn. vymezení rámce soudního přezkumu) pouze ve lhůtě pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož rámec soudního přezkumu byl předurčen již v řízení o žalobě, není v řízení o kasační stížnosti přípustné uplatňovat nové důvody či skutečnosti nastalé až po vydání napadeného rozhodnutí (viz § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 5 s. ř. s.) (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, čj. 3 Afs 199/2017-41).

[11] Jako novou, a tudíž nepřípustnou, právní argumentaci je nutné hodnotit také námitku stěžovatele, kterou se s ohledem na zdravotní stav své matky, o kterou pečuje, domáhá závěru, že mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Stěžovatel sice zdravotním stavem matky a svou péčí o ni věcně argumentoval již v žalobě, ale zpochybňoval na jejím základě neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel nutností péče o matku argumentoval pouze v části žaloby nadepsané „*Žalobce naplnil podmínky udělení humanitárního azylu*“, šlo tedy zcela zjevně a výslovně o argumentaci ve vztahu k jinému druhu mezinárodní ochrany.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu*

nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti."

[14] Je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2007, čj. 4 Azs 178/2006-56 nebo 27. 4. 2007, čj. 8 Azs 21/2007-45).

[15] Co se týče bezpečnostní situace a možného odvodu stěžovatele, Nejvyšší správní soud se k této otázce ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval a vyhodnotil, že *„[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt", neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*" (viz např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, čj. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, čj. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, čj 6 Azs 86/2015-31, ze dne 11. 2. 2016, čj. 9 Azs 287/2015-20, či ze dne 13. 9. 2016, čj. 7 Azs 105/2016-36). Pokud jde o obavu stěžovatele z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, čj. 7 Azs 34/2017-26). Jak navíc vyplývá z informace OAMP o situaci na Ukrajině, která je součástí správního spisu, v posledních letech již neprobíhá mobilizace a na frontě působí pouze dobrovolníci a profesionálové. Stěžovateli tak reálně nehrozí, že by se nyní musel do bojových operací aktivně zapojit.

[16] Další z námitek se týkala skutečnosti, že v České republice žije také stěžovatelův syn. V této souvislosti stěžovatel odkázal na mezinárodní závazky České republiky (Úmluvu o právech dítěte a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod). K § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 29. 2. 2012, čj. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 17. 9. 2010, čj. 2 Azs 14/2010-96, či ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, ve kterých dospěl k závěru, že mezinárodní závazky (zejm. článek 8 Úmluvy) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[17] O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 11. 3. 2015, čj. 3 Azs 256/2014-27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, čj. 2 Azs 138/2016-30). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, na nějž stěžovatel odkazuje, soud jednoznačně vyjádřil, že k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Neudělení mezinárodní ochrany proto neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Pouze v případech výjimečných lze tak shledat, že i samotné vycestování cizince z území ČR by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinných i osobních vazeb vytvořených v mezidobí.

[18] Jak vyplývá ze správního spisu, syn stěžovatele byl v době rozhodování žalovaného (a stále je) soudně svěřen do výlučné péče matky, přičemž stěžovateli nebyl rozsudkem stanoven rozsah styku s dítětem. Stěžovatel se s ním vídá nepravidelně (aniž by soud jakkoliv hodnotil, zda je příčinou stěžovatelovo zranění, s nímž se léčí, vzdálenost vzájemných bydlišť, stěžovatelova neochota nebo to, že aktuální partner stěžovatelovy manželky si nepřeje, aby se stěžovatel se svou manželkou stýkal, posílal jí peníze a aby mu ona sdělovala místo nynějšího bydliště). Nejvyšší správní soud v případě stěžovatele neshledal okolnosti, které by svědčily o tom, že kasační stížnost podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[19] Stěžovatel nemožnost svého vycestování dokládal rovněž odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28. V dané věci šlo o případ vietnamské rodiny (manželů a jejich nezletilého dítěte), kteří měli veškeré rodinné a sociální vazby v České republice, manžel a dítě stěžovatelky měli v České republice povolen pobyt, žili zde desítky let a rodina žila velmi skromným způsobem. Nejvyšší správní soud v dané věci svým zrušovacím rozsudkem zavázal žalovaného, aby se v dalším průběhu řízení zabýval tím, zda je možnost vystěhování rodiny do Vietnamu vůbec únosná, a to jak z finančního hlediska, tak s ohledem na nízký věk dítěte stěžovatelky, které by zde buď muselo zůstat bez matky, nebo by musela vycestovat celá rodina včetně dítěte a otce, který zajišťoval obživu celé rodiny. Z rozsudku tedy nevyplývá, že absence sociálních vazeb v zemi původu a skromné životní podmínky bez dalšího zavdávají důvod k udělení mezinárodní ochrany, resp. konkrétně doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[20] Žalovaný se ekonomickou situací stěžovatele zabýval a uvedl, že je schopen se o sebe v případě návratu do vlasti postarat a jeho postavení nebude nijak zásadně odlišné od ostatních obyvatel země, kteří se rovněž potýkají se zhoršenou ekonomickou situací.

[21] Stěžovatel se dále dovolával svého nároku na doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, jelikož je rodinný příslušníkem osoby, která zde požívá doplňkové ochrany [konkrétně otcem nezletilého dítěte - § 14b odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. Ani zde Nejvyšší správní soud neshledal důvody, pro které by kasační

stížnost svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele a byla z toho důvodu přijatelná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2014, čj. 4 Azs 23/2013-39)

[22] Nejvyšší správní soud tedy neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. března 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu